

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. 3. 1996, sp. zn. Nkn 1/95, ECLI:CZ:NS:1996:NKN.1.1995.1

Číslo: 19/1996

Právní věta:

O odvolání proti rozhodnutí Kárné komory Nejvyššího kontrolního úřadu (§ 43 odst. 2 zákona č. 166/1993 Sb.) rozhoduje Nejvyšší soud s použitím ustanovení § 250l až § 250s občanského soudního řádu (ve znění se změnami a doplňky vyhlášeném pod č. 62/1996 Sb.).

Podjatost (§ 20 odst. 1 zákona č. 166/1993 Sb.) je v podstatě subjektivním vztahem (pocitem) kontrolujícího k předmětu kontroly nebo ke kontrolovaným osobám. Podjatost nemůže si posuzovat kontrolující sám, ale má povinnost oznámit činitelům uvedeným v § 20 odst. 2 téhož zákona skutečnosti, jež by mohly nasvědčovat jeho podjatosti. K dovědění se o této skutečnosti může dojít i v průběhu prováděného kontrolního úkolu, a to i po té, když už na základě jiné skutečnosti bylo již dříve o podjatosti kontrolujícího rozhodnuto záporně.

Podání návrhu kontrolujícího na zahájení občanského soudního řízení proti kontrolované osobě je skutečností, jež by mohla nasvědčovat podjatosti kontrolujícího vůči kontrolované osobě.

Pod pojem kontrolované osoby (§ 20 odst. 1 zákona č. 166/1993 Sb.) je nutno u kontrolované právnické osoby zahrnout i statutární orgán této právnické osoby (např. rezortního ministra, jde-li o kontrolu prováděnou u jím vedeného ministerstva).

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 13.03.1996

Spisová značka: Nkn 1/95

Číslo rozhodnutí: 19

Číslo sešitu: 4

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Nejvyšší kontrolní úřad, Podjatost, Řízení před soudem, Soudnictví správní

Předpisy: 99/1963 Sb. § 250l až § 250s 166/1993 Sb. § 20 odst. 1

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Kárná komora Nejvyššího kontrolního úřadu rozhodnutím z 25. 8. 1995, KM 48/95, rozhodla v řízení zahájeném na návrh poslance Poslanecké sněmovny ČR L. R. tak, že J. H., člen Nejvyššího kontrolního úřadu, se dopustil závažného kárného provinění podle ustanovení § 35 odst. 1 a 2 zákona

č. 166/1993 Sb. tím, že „v rámci kontrolní činnosti v kontrolní akci č. 16/94 pokračoval v provádění kontroly i poté, když dne 25. 11. 1994 podáním žaloby soudu zahájil občanskoprávní spor s L. R. – statutárním zástupcem kontrolované osoby, ačkoli předmětem tohoto sporu jsou otázky jejich vzájemného vztahu k předmětu kontroly, a tyto skutečnosti neoznámil prezidentovi Nejvyššího kontrolního úřadu, a to až do 3. dubna 1995, kdy byla usnesením Kolegia Nejvyššího kontrolního úřadu schválena změna plánu kontrolní činnosti uvedené kontrolní akce tak, že kontrolní závěr vypracuje místo J. H. jiný člen Nejvyššího kontrolního úřadu“. Kárná komora Nejvyššího kontrolního úřadu měla tedy za to, že J. H., proti němuž bylo kárné řízení vedeno, zaviněně porušil své povinnosti člena NKÚ, vyplývající z ustanovení § 20 odst. 1, 2 zákona č. 166/1993 Sb., o Nejvyšším kontrolním úřadu, a to za okolností, které zvyšovaly škodlivost jeho jednání. Podle ustanovení § 44 odst. 2 písm. a) zákona č. 166/1993 Sb. uložila Kárná komora Nejvyššího kontrolního úřadu J. H. kárné opatření, záležející ve snížení platu o 15 % na dobu 4 měsíců.

Ve smyslu ustanovení § 43 odst. 1 zákona č. 166/1993 Sb. bylo toto rozhodnutí doručeno členu Nejvyššího kontrolního úřadu, proti kterému se kárné řízení vedlo, a to dne 14. 9. 1995. Odvolání proti rozhodnutí bylo podáno 26. 9. 1995 u Nejvyššího kontrolního úřadu, tedy ve lhůtě uvedené v ustanovení § 43 odst. 1 zákona č. 166/1993 Sb., a to u orgánu, který rozhodnutí vydal (§ 250 odst. 2 občanského soudního řádu).

Ve svém odvolání odvolatel vytýkal uvedenému rozhodnutí Kárné komory Nejvyššího kontrolního úřadu, že připustila v průběhu probíhajícího kárného řízení rozšíření návrhu navrhovatele jeho podáním z 3. 5. 1995 ohledně dalšího kárného provinění; odvolatel je toho názoru, že toto rozšíření probíhajícího kárného řízení o další věcně i časově odlišné určené skutky je vyloučeno, když zákon č. 166/1993 Sb., ani kárný řád pro řízení před Kárnou komorou (vydaný podle ustanovení § 39 odst. 2 zákona č. 166/1993 Sb.) rozšíření kárného řízení nezná. Namítal dále, že v daném případě nebyl navrhovatel L. R. kontrolovanou osobou ze strany Nejvyššího kontrolního úřadu, takže podání žaloby ze strany J. H. v občanském soudním řízení vůči L. R. nemění nic na vztahu J. H. k předmětu provádění kontroly. Usnesení Kolegia Nejvyššího kontrolního úřadu z 3. 4. 1995 o změně plánu kontrolní činnosti nebylo důsledkem podjatosti odvolatele, ale vycházelo ze zásadního postoje odvolatele při zpracování kontrolního závěru. Odvolatel poukazyval na to, že Kolegium nejvyššího kontrolního úřadu svým usnesením ze 14. 11. 1994 rozhodlo, že v této kontrolní akci J. H. podjatý není. Také prezident Nejvyššího kontrolního úřadu se k této skutečnosti vyjadřoval i v tisku. Odvolatel se proto o domnělé podjatosti nedověděl a nebyl si také podjatosti vědom, protože tu nebyly skutečnosti nasvědčující podjatosti. Odvolatel je přesvědčen, že naopak skutečnost, že mohl se souhlasem kolegia zpracovat kontrolní závěr o celé kontrolní akci, zabránila ohrožení pověsti Nejvyššího kontrolního úřadu co do jeho nestrannosti a nezávislosti. Výsledkem provedené náročné kontrolní činnosti je už nyní schválený kontrolní závěr. Odvolatel proto navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí Kárné komory z 25. 8. 1995, KM-48/95, v jeho výroku ad I/ o tom, že se odvolatel dopustil kárného provinění podle § 35 odst. 1 a 2 zákona č. 166/1993 Sb., a o uložení kárného opatření za toto provinění.

Uvedené odvolání projednal Nejvyšší soud podle ustanovení § 43 odst. 2 zákona č. 166/1993 Sb., a to s použitím ustanovení § 250l až § 250s občanského soudního řádu (zákon č. 99/1963 Sb. ve znění se změnami a doplňky vyhlášeném pod č. 62/1996 Sb.).

Rozsudkem Nejvyššího soudu České republiky bylo potvrzeno rozhodnutí Kárné komory Nejvyššího kontrolního úřadu ve výroku, že se J. H. dopustil kárného provinění podle ustanovení § 35 odst. 1 zákona č. 166/1993 Sb. porušením oznamovací povinnosti podle ustanovení § 20 odst. 2 téhož zákona. V ostatních výrociích (tj. ohledně závažnosti kárného provinění podle ustanovení § 35 odst. 2 a ohledně kárného opatření podle ustanovení § 44 odst. 2 písm. a) citovaného zákona) bylo rozhodnutí Kárné komory Nejvyššího kontrolního úřadu zrušeno a věc se jí vrací k dalšímu řízení a k novému rozhodnutí.

Z odůvodnění:

Podle ustanovení § 244 odst. 2 občanského soudního řádu náleží soudům přezkoumávat zákonnost rozhodnutí orgánů státní správy, orgánů samosprávy, jakož i orgánů zájmové samosprávy a dalších právnických osob, pokud jim zákon svěřuje rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy. Ustanovení § 43 odst. 2 zákona č. 166/1993 Sb. pak výslovně stanoví, že proti rozhodnutí Kárné komory Nejvyššího kontrolního úřadu lze podat odvolání k Nejvyššímu soudu.

Podle ustanovení § 35 odst. 1 zákona č. 166/1993 Sb. je kárným proviněním zaviněné porušení povinností prezidenta Nejvyššího kontrolního úřadu, viceprezidenta a členů tohoto úřadu, vyplývajících z tohoto zákona, nebo jejich chování, jímž narušuje důstojnost nebo ohrožuje důvěru v nezávislosti a nestrannost své osoby nebo Nejvyššího kontrolního úřadu. Podle ustanovení § 35 odst. 2 zákona č. 166/1993 Sb. je jednání uvedené v § 35 odst. 1 tohoto zákona závažným kárným proviněním, jestliže vzhledem k povaze porušení povinnosti, způsobu jednání, míře zavinění, opakování nebo jiné přítěžující okolnosti je jeho škodlivost zvýšená.

Podle ustanovení § 44 odst. 1 zákona č. 166/1993 Sb. lze uložit za kárné provinění a) napomenutí a b) snížení platu až o 15 % na dobu nejdéle tří měsíců. Za závažné kárné provinění nebo opakované kárné provinění lze uložit členu Nejvyššího kontrolního úřadu některé z těchto kárných opatření: a) snížení platu o 15 % na dobu nejdéle šest měsíců a b) návrh na odvolání člena Úřadu z funkce (§ 44 odst. 2 zákona č. 166/1993 Sb.).

Podle ustanovení § 20 odst. 1 zákona č. 166/1993 Sb. nesmějí provádět kontrolu ti kontrolující, u nichž se zřetelem na jejich vztah ke kontrolovaným osobám nebo k předmětu kontroly jsou důvodně pochybnosti o jejich nepodjatosti. Podle ustanovení § 20 odst. 2 citovaného zákona je kontrolující povinen bezprostředně po tom, co se dozví o skutečnostech nasvědčujících jeho podjatosti, oznámit to příslušnému členu Nejvyššího kontrolního úřadu, jde-li o kontrolora, nebo prezidentovi Úřadu, jde-li o člena Úřadu.

Z ustanovení kárného řádu pro řízení před Kárnou komorou Nejvyššího kontrolního úřadu, vydaného ve smyslu ustanovení § 39 odst. 2 zákona č. 166/1993 Sb., vyplývá, že návrh na zahájení kárného řízení musí obsahovat jméno a příjmení kárně odpovědné osoby, proti níž návrh směřuje, popis skutku, pro který se navrhuje zahájení kárného řízení, a označení důkazů, o které se návrh opírá. K návrhu se připojí důkazy, které má navrhovatel k dispozici (§ 7 odst. 4). O zahájení kárného řízení vyrozumí předseda Kárné komory odpovědnou osobu, proti níž se kárné řízení vede, doručením návrhu na zahájení kárného řízení do vlastních rukou a poučí ji o právu zvolit si obhájce z řad advokátů nebo členů Nejvyššího kontrolního úřadu, vyjádřit se ke skutečnostem, které se jí kladou za vinu, a navrhnout důkazy na svou obhajobu (§ 9). Zastavit kárné řízení lze z toho důvodu, že pro týž skutek již bylo zahájeno řízení pro přestupek nebo trestní stíhání, popřípadě bylo ve věci již pravomocně rozhodnuto (§ 11 písm. d). Nestanoví-li kárný řád něco jiného, nebo nevyplývá-li něco jiného z povahy věci, použijí se v kárném řízení přiměřeně ustanovení trestního řádu (§ 21).

Z obsahu spisu Krajského soudu v Praze sp. zn. 21 C 67/94 bylo zjištěno, že dne 24. 11. 1994 podal J. H. proti L. R. žalobu o ochranu osobnosti pro jeho výroky z října 1994 na adresu J. H. při vystoupení před výborem pro sociální politiku a zdravotnictví Parlamentu ČR. Uvedené občanské soudní řízení není dosud skončeno.

Z obsahu Kontrolního protokolu v rámci kontroly č. 16/1994, vyplývá, že kontrolu provedlo na základě pověření č. 181) 94 z 23. 5. 1994 v době od 30. 5. 1994 do 26. 8. 1994 šest kontrolorů. S obsahem protokolu byl 27. 9. 1994 seznámen tehdejší rezortní ministr. Člen Nejvyššího kontrolního úřadu J. H. se pak podílel na zpracování závěru z této kontrolní akce a dne 19. 10. 1994 podal na

jednání výboru pro sociální politiku a zdravotnictví Poslanecké sněmovny ČR informaci o šetření hospodárnosti privatizace nemocnice v P. - H.

Ze zápisu o zasedání Kolegia Nejvyššího kontrolního úřadu z 3. 4. 1995 bylo zjištěno, že na tomto zasedání předložil prezident Nejvyššího kontrolního úřadu návrh usnesení na změnu Plánu kontrolní činnosti, v němž se vypouští J. H. z vypracování kontrolního závěru uvedené kontrolní akce a nahrazuje se jiným členem Kolegia. Tento návrh byl na základě hlasování členů Kolegia přijat.

Z obsahu písemného vyjádření Nejvyššího kontrolního úřadu z 1. 3. 1996, č. j. KM-51-96, vyplynulo, že ohledně kontrolní akce uvedeného úřadu č. 16/94 byl J. H. určen (15. 12. 1993) jako člen NKÚ, který vypracuje kontrolní závěr o této akci, bylo vystaveno (30. 3. 1994) pověření ke kontrole pro J. H., uskutečnila se (27. 4. 1994) schůzka vedoucích kontrolních skupin, kterou řídil J. H., dále se uskutečnila (24. 5. 1994) instruktáž ke kontrole prováděné v průběhu kontrolní akce č. 16/94 a jmenovitě ohledně kontroly nemocnice v P. - H., kterou vedl J. H., probíhala výměna zkušeností (29. 6., 15. 8. 1995) z kontrol v J., K. a v P. - H. Také se J. H. zúčastnil jednání parlamentního výboru pro sociální politiku a zdravotnictví (19. 10. 1994).

V písemném vyjádření z 28. 2. 1996, vyžádaném v průběhu řízení před Nejvyšším soudem, uvedl J. H., jak se zúčastnil na plnění kontrolní akce č. 16/94 Nejvyššího kontrolního úřadu, že z rozhodnutí Kolegia Nejvyššího kontrolního úřadu vykonával kontrolu, řídil kontrolní činnosti a vypracoval návrh kontrolního závěru podle schváleného plánu kontrolní činnosti. V kontrolním závěru shrnul a zhodnotil skutečnosti zjištěné při kontrole, přičemž čerpal z tzv. kontrolních protokolů, zpracovaných kontrolujícími a vedoucím skupiny kontrolujícími; byly využity rovněž expertízy od odborníků, jejichž vyhotovení pro tento účel si Nejvyšší kontrolní úřad vyžádal. Jako člen NKÚ pověřený řízením akce se J. H. podílel na koncepčním a pravomocném zaměření akce, organizoval součinnost v rámci kontrolního týmu a dbal o to, aby kontrolující zjistili skutečný stav věci a zachovávali mlčenlivost o zjištěných skutečnostech.

Z výpovědi svědka L. V. bylo zjištěno, že mu J. H. neoznámil ve smyslu ustanovení § 20 odst. 2 zákona č. 166/1993 Sb. skutečnost, že podal dne 24. 11. 1994 u příslušného soudu žalobu o ochranu osobnosti proti L. R. pro jeho výroky vůči J. H. v souvislosti s jednáním výboru pro sociální politiku a zdravotnictví Parlamentu České republiky. O podání této žaloby svědek sám ze své služební činnosti nevěděl a z článků v tisku se dozvěděl jen sdělení o tom, že se údajně J. H. chystá podat žalobu proti L. R. V době, kdy J. H. zmíněnou žalobu proti L. R. o ochranu osobnosti podal, nebyl ještě zproštěn plnění úkolů na kontrolní akci č. 16/94 Nejvyššího kontrolního úřadu, týkající se zařízení v oboru zdravotnictví, řízených Ministerstvem zdravotnictví ČR.

Z ustanovení § 43 odst. 2 zákona č. 166/1993 Sb. vyplynula pro Nejvyšší soud České republiky pravomoc projednat odvolání J. H. proti již citovanému rozhodnutí Kárné komory Nejvyššího kontrolního úřadu z 25. 8. 1995, KM-48/95, o uložení kárného opatření podle ustanovení § 44 odst. 2 písm. a) zákona č. 166/1993 Sb., a to za kárné provinění shledané touto komorou podle ustanovení § 35 odst. 1 a 2 téhož zákona. Podané odvolání tu mělo ze zákona odkladný účinek (§ 43 odst. 2 zákona č. 166/1993 Sb.).

Kárné řízení v případech kárného provinění členů Nejvyššího kontrolního úřadu, viceprezidenta i prezidenta tohoto úřadu je upraveno zákonem č. 166/1993 Sb. Pro toto kárné řízení, probíhající před Kárnou komorou Nejvyššího kontrolního úřadu, platí kárný řád (viz § 39 odst. 2 zákona č. 166/1993 Sb.); nyní platný kárný řád byl schválen Kolegiem Nejvyššího kontrolního úřadu dne 21. 9. 1993; podle ustanovení § 21 tohoto kárného řádu „nestanoví-li kárný řád něco jiného nebo nevyplývá-li něco jiného z povahy věci, použijí se v kárném řízení přiměřeně ustanovení trestního řádu“ (tj. zákona č. 141/1961 Sb., srov. jeho znění se změnami a doplňky, vyhlášené pod č. 69/1994 Sb., a dále srov. další změny pod č. 154/1994 Sb., č. 314/1994 Sb. a č. 8/1995 Sb.).

Zákon č. 166/1993 Sb. neobsahuje zvláštní procesní ustanovení pro jím zakotvené projednání odvolání proti rozhodnutí Kárné komory Nejvyššího kontrolního úřadu Nejvyšším soudem. Právní úprava přezkoumání zákonnosti rozhodnutí orgánů státní správy, orgánů územní samosprávy, jakož i orgánů zájmové samosprávy a dalších právnických osob, pokud jim zákon svěřuje rozhodnutí o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, je obsažena, jak již shora citováno, jen v občanském soudním řádu; žádný jiný právní předpis (nevyjímaje uváděný trestní řád) takovou úpravu přezkumného řízení neobsahuje. Podpůrnost použití ustanovení trestního řádu platí tedy jen pro řízení před Kárnou komorou Nejvyššího kontrolního úřadu, ale nelze ji již dovodit pro projednání odvolání proti rozhodnutí Kárné komory NKÚ Nejvyšším soudem.

V daném případě bylo tedy úlohou senátu Nejvyššího soudu, vycházejícího zejména z ustanovení § 20 odst. 1 a 2, § 35 odst. 1 a 2 a § 44 zákona č. 166/1993 Sb., o Nejvyšším kontrolním úřadu, které se projednávaného odvolání jmenovitě týkají, posoudit, zda jsou tu zákonné předpoklady k tomu, aby odvoláním napadené rozhodnutí Kárné komory Nejvyššího kontrolního úřadu bylo potvrzeno anebo aby bylo zrušeno (srov. § 250 odst. 2 občanského soudního řádu) a věc vrácena k dalšímu řízení.

Odvolatele, který byl pověřen závažnými úkoly v kontrolní akci č. 16/94 Nejvyššího kontrolního úřadu, bylo v tomto případě nutno považovat za „kontrolujícího“ ve smyslu ustanovení § 20 odst. 1 a 2 zákona č. 166/1993 Sb. O kontrolujících stanoví § 20 odst. 1 zákona č. 166/1993 Sb., že nesmějí provádět kontrolu, jestliže se zřetelem ke kontrolovaným osobám nebo k předmětu kontroly jsou důvodné pochybnosti o jejich nepodjatosti. Kontrolujícímu je pak v ustanovení § 20 odst. 2 zákona č. 166/1993 Sb. uloženo, že je povinen bezprostředně po tom, co se dozví o skutečnostech nasvědčujících jeho podjatosti, oznámit to, jde-li o člena Nejvyššího kontrolního úřadu, prezidentovi úřadu.

Podjatost je v podstatě subjektivním vztahem (pocitem) kontrolujícího k předmětu kontroly nebo ke kontrolovaným osobám. Vzhledem k tomu nemůže podjatost posuzovat kontrolující sám, ale má povinnost oznámit činitelům výslovně uvedeným v § 20 odst. 2 zákona č. 166/1993 Sb. „skutečnosti nasvědčující jeho podjatosti“. Přitom je třeba mít na zřeteli, že k dozvědění se o takové skutečnosti může dojít až v průběhu provádění kontroly, při realizaci svěřeného kontrolního úkolu ze strany kontrolujícího. Nebylo by možné proto pokládat za splněnou oznamovací povinnost podle ustanovení § 20 odst. 2 zákona č. 166/1993 Sb. ohlášením jedné skutečnosti vyvolávající pochybnost o podjatosti či nepodjatosti, nikoli však další skutečnosti tohoto druhu, k níž došlo později, byť už bylo na základě dřívější skutečnosti rozhodnuto např., že podjatost dána není.

Při výkladu pojmu „skutečnost nasvědčující podjatosti“ je třeba pod tento pojem zahrnout vše, co se týká jakéhokoli poměru k předmětu kontroly nebo ke kontrolním osobám, jenž by mohl ovlivnit objektivní úsudek o kontrolované činnosti ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 zákona č. 166/1993 Sb. Mezi tyto skutečnosti nasvědčující pochybnosti je třeba nepochybně zařadit takovou závažnou skutečnost, že se kontrolující obrátil ohledně některé z kontrolovaných osob na soud se žalobou o ochranu osobnosti (srov. § 11 občanského zákoníku, zákona č. 40/1964 Sb. ve znění se změnami a doplňky vyhlášeném pod č. 47/1992 Sb.). Účelem této žaloby je totiž domáhání se ochrany proti neoprávněnému zásahu dotýkajícímu se zejména občanské cti a lidské důstojnosti žalobce. Pocit postižení těchto hodnot je nepochybně pocitem, jenž vytváří neobvyklý poměr např. vůči kontrolované osobě, který lze označit jako skutečnost (okolnost) nasvědčující podjatosti kontrolujícího.

Jestliže tedy v daném případě došlo k tomu, že odvolatel J. H. ještě před skončením svých povinností jako kontrolujícího z úkolu č. 16/94 NKÚ podal žalobu o ochranu osobnosti proti jedné z kontrolovaných osob, bylo jeho povinností, vyplývající z ustanovení § 20 odst. 2 zákona č. 166/1993 Sb., oznámit skutečnost podání takové žaloby prezidentu Nejvyššího kontrolního úřadu. Ta okolnost, že otázka jeho podjatosti, ovšem na základě jiné skutečnosti, byla už dříve příslušným orgánem NKÚ

posuzována, je právně nerozhodná. Odvolatel nebyl také zbaven své oznamovací povinnosti jen na základě svého přesvědčení o tom, že otázka podání jeho žaloby proti L. R. byla na pracovišti NKÚ „všeobecně známa“, anebo že prezident NKÚ z tisku věděl o tom, že J. H. tuto žalobu hodlá podat.

Pokud jde o pojem „kontrolované osoby“, týká-li se kontrola Nejvyššího kontrolního úřadu právnické osoby, je nutno pod tento pojem zahrnout i statutární orgán kontrolované právnické osoby (např. rezortního ministra, jde-li o kontrolu prováděnou u jím vedeného ministerstva).

Nedošlo tedy rozhodnutím Kárné komory Nejvyššího kontrolního úřadu k pochybení, jestliže bylo výrokem tohoto rozhodnutí určeno, že se J. H. dopustil kárného provinění podle ustanovení § 35 odst. 1 zákona č. 166/1993 Sb. tím, že „v rámci kontrolní činnosti v kontrolní akci č. 16/94 pokračoval v provádění kontroly i poté, kdy dne 24. 11. 1994 podáním žaloby u příslušného soudu zahájil občanskoprávní spor s L. R., který je statutárním zástupcem kontrolované osoby (ministerstva), a tuto skutečnost neoznámil prezidentu Nejvyššího kontrolního úřadu“.

Naproti tomu nebylo podle obsahu spisu Kárné komory Nejvyššího kontrolního úřadu ani podle výsledků odvolacího řízení u Nejvyššího soudu zjištěno a prokázáno nic o tom, co by přesvědčivě dokládalo závěr o tom, že by shora uváděným nesplněním oznamovací povinnosti podle ustanovení § 20 odst. 2 zákona č. 166/1993 Sb. ze strany odvolatele J. H. byla naplněna skutková podstata ustanovení § 35 odst. 2 téhož zákona, upravujícího zákonné předpoklady závažného kárného provinění, a to vzhledem k povaze porušení povinnosti, ke způsobu jednání, k míře zavinění, opakování nebo k jiné přitěžující okolnosti, zvyšující škodlivost kárného provinění. Podle názoru soudu projednávajícího odvolání tu nebylo shledáno nic, co by nasvědčovalo, že by tu nesplněním ohlašovací povinnosti došlo k těmto zákonem uváděným následkům.

V tomto smyslu bylo tedy nutně odvoláním napadené rozhodnutí Kárné komory Nejvyššího kontrolního úřadu zrušit (§ 250q odst. 2) jako neodpovídající ustanovení § 35 odst. 2 zákona č. 166/1993 Sb. V důsledku toho bylo nutně zrušit i výrok rozhodnutí Kárné komory Nejvyššího kontrolního úřadu o uložení kárného opatření, jež bylo uloženo právě s ohledem na komorou shledané závažné kárné provinění (na rozdíl od názoru soudu projednávajícího odvolání odvolatele).

V případě zrušení přezkoumávaného rozhodnutí ukládá ustanovení § 250q odst. 2 občanského soudního řádu vrátit věc k dalšímu řízení, přičemž je orgán, jehož rozhodnutí bylo (zcela nebo zčásti) zrušeno, vázán právním názorem soudu (§ 250z občanského soudního řádu).

Je třeba ještě uvést, že se soud, projednávající v této věci odvolání, zabýval i zákonností přezkoumávaného rozhodnutí z hlediska postupu Kárné komory Nejvyššího kontrolního úřadu v kárném řízení, vedeném proti odvolateli J. H. V tomto smyslu nebylo shledáno, že by Kárná komora NKÚ porušila některé ustanovení zákona č. 166/1993 Sb. o kárném řízení (zejména § 39 až § 43 tohoto zákona) a postupovala i v souladu s ustanoveními kárného řádu pro řízení před Kárnou komorou NKÚ z 21. 9. 1993 (zejména § 7, § 9, § 13 až § 17 tohoto předpisu). Žádné z těchto ustanovení nebránilo tomu, aby Kárná komora NKÚ projednala i další návrh navrhovatele L. R. z 3. 5. 1995. Ani při úvaze o přiměřeném použití trestního řádu (zákon č. 141/1961 Sb.) na toto kárné řízení (ve smyslu ustanovení § 21 citovaného zákona) nemohla by Kárná komora Nejvyššího kontrolního úřadu spatřovat v některém ustanovení trestního řádu překážku jí zvoleného postupu společného projednání návrhů z 20. 1. 1995 a z 3. 5. 1995; naopak na podporu tohoto postupu by svědčilo např. ustanovení § 20 odst. 1 a § 220 odst. 1 trestního řádu.

Proto bylo shledáno opodstatněným odvolání odvolatele J. H. jen v rozsahu uvedeném ve výroku tohoto rozsudku, a to z důvodů shora vysvětlených.

Odvolatel neměl v řízení o odvolání plný úspěch, takže nebylo při v podstatě stejném úspěchu

účastníků v tomto řízení důvodu k uložení náhrady nákladů řízení.